

Tjaša Dolinšek: MORS in mladi 2016

Začele so se težko pričakovane počitnice, jaz pa sem čakala nekaj pomembnejšega. Konec maja sem namreč poslala prijavnico za udeležitev na Taboru Mors in mladi. To je šest dnevni tabor, kjer mladi do osemnajstega leta starosti spoznavajo vojaški poklic. Zanj sem izvedela v vojašnici v Celju in na spletni strani Postani vojak. Nestrpno sem čakala odgovor in kmalu po tem so se začele priprave na odhod. Bila sem vznemirjena, saj nisem poznala nikogar izmed sedeminpetdesetih vrstnikov. Komaj sem čakala, da se vse skupaj začne. Zbrali smo se v Ljubljani, kjer smo zadolžili vojaško uniformo in najnujnejše stvari, ki smo jih potrebovali za nadaljnje bivanje v vojašnici. Kasneje smo se odpeljali do Vojašnice Janka Premrla – Vojaka v Vipavo. Ob prihodu nas je pozdravil višji štabni vodnik in ob enem tudi naš glavni inštruktor ter nam predstavil urnike, ki so se nam zdeli malo prepolni. Čas je bil, da smo se prvič preoblekli v uniforme. Vojaška srajca, hlače, čevlji, pas in kapa so bili od sedaj naša glavna oprema in urejenost naša glavna skrb. Popoldan smo se prvič seznanili z postrojitenimi pravili. To so premiki vojaka v postroju in pozdravljanje ostalih izven postroja. Pod to temo smo obdelali tudi vojaške navade in vljudnosti. Po spustu zastave in večerji so nam predstavili še hišni red vojašnice. Kmalu po tem pa so se morale naše postelje urediti po vojaško. Sledil je še zadnji današnji postroj in začel se je večerni počitek ter tišina od 21.30 dalje.

Budilka je vsako jutro zvonila že ob 5.30, zaradi tega se je večina odločila, da ne bo vsako jutro znova pospravljala strogo urejene postelje, zato so bili ponoči brez odeje. No, za pridne pa se je zjutraj nabralo že dosti dela, saj so se redarstva čistoče in urejenosti preverjala zjutraj in zvečer. Sledil je zajtrk in jutranji dvig zastave. Uradni dan se nam je začel z dopoldanskim preživetjem v naravi na poligonu na Mlakah kamor smo odšli peš. Spoznali smo kako živijo vojaki na prostem in predvsem kaj jedo. Vsakodnevno naj bi vojakom, ki svoje sposobnosti urijo na prostem, dostavili SDO (suhi dnevni obrok). Imeli smo srečo, da smo lahko poskusili slovenskega in ameriškega ter jih tako primerjali. Kasneje smo se razdelili v skupine in naredili svoja kurišča. Po prihodu v vojašnico je sledilo kosilo. Popoldan pa smo se prvič srečali z orožjem. Inštruktorji so nam podrobno predstavili delovanje avtomatske puške M-70AB2, ki je izpeljanka ruske avtomatske puške AK47. Kasneje smo jo razstavljali in sestavljali na čas. Druga skupina pa je spoznavala orientacijo na terenu, ki je bila tokrat samo teoretična. Sledil je spust zastave, večerja, zadnji postroj in večerni počitek.

V sredo smo že takoj po zajtrku in dvigu zastave zapustili vojašnico in se odpeljali na obisk vojaškega muzeja v Pivki. Bilo je zelo zanimivo in poučno. Vsi pa smo bolj pričakovali drugi del: obisk vojašnice v Pivki in s tem prva srečanja z delujočimi tanki. Tanke smo si najprej bližje pogledali, kasneje pa smo se lahko peljali z njimi. Vsi smo se v vojašnico vrnili polni vznemirjenja in navdušenja. Po prihodu je sledila predstavitev malokalibrske puške in priprava na streljanje. Zanimivo je bilo spoznati rokovanje s tem orožjem od prvega stika do sprožitve lažnega strela, ker pravo streljanje nas je namreč čakalo v petek. Skupaj smo odšli na spust zastave in večerjo ter priprave na večerni počitek. Nov dan smo začeli, kot vedno že zelo zgodaj z zajtrkom in dvigom zastave. Današnji urniki so nas razdelili v različne delavnice. Prva delavnica je bila Noptel, to je računalniški simulacijski sistem za učenje merjenja in proženja z avtomatsko puško M-70AB2. Druga delavnica je bila streljanje z zračno puško. V zadnji pa smo se lahko preizkusili v posamičnem orientacijskem teku znotraj vojašnice. Dopoldan pa ni bil tako zanimiv kot popoldan. Po kosilu smo namreč spoznali osebno pehotno oborožitev, ki je v uporabi Slovenske vojske in z opremo bojevnika 21. stoletja. To so na primer: bombomet, MINIMI, MAG, pištola, neprebojni jopiči itd. Po tem smo obiskali še Vojni muzej Vipava - soška fronta 1915-17. Sledilo je, kot vsak večer, spust zastave, večerja, priprava za spanje in večerni počitek.

V petek smo se ponovno odpravili na Strelišče Mlake, tokrat po daljši, bolj strmi poti in hitrejšim vodnikom na čelu. Na strelišču so nas pričakali ostali inštruktorji in pokazali so nam kako bomo streljali z Malokalibrsko puško na padajoče tarče. Vsak je lahko imel le dvanajst strel, zato smo bili še toliko bolj previdni, da smo se dobro odrezali. Vse smo izpeljali po navodilih inštruktorjev. Na Mlake so nam pripeljali tudi topel obrok, zato smo imeli kosilo kar tam. Žal je bilo prevroče, da bi obdelali še temo premikanja po bojišču in maskirno disciplino, zato smo se predčasno vrnili v vojašnico. Zvečer pa smo imeli še zadnjo aktivnost: Čiščenje oborožitve in opreme. Po spustu zastave in večerji pa smo že začeli razmišljati o odhodu, bili smo vsi istega mnenja, da ne bi odšli domov. Le težka smo odšli še na zadnji nočni počitek v vojašnici. V soboto pa smo že začeli z pakiranjem stvari. Po zajtrku nam je prišel poklic vojaka predstaviti podčastnik in v sklopu tega tudi možnost zaposlitve v vojski. Sledila je še svečanost ob zaključku in podelitev potrdil o udeležbi. Imeli smo še razdolžitev opreme in čakal nas je odhod. Že dan pred odhodom smo se pogovarjali, kako nam bo hudo, ko bomo odšli vsak na svoj konec Slovenije. V tem kratkem času smo stkali močne vezi, tudi če nismo imeli prostega časa na pretek, smo ga izkoristili maksimalno in se v kratkem času nasmejali ter si napolnili energije za nadaljnje dejavnosti. Kljub vsem razlikam smo bili kot eden, vsi smo kdaj pa kdaj potrebovali kakšno vzpodbudno besedo in točno smo vedeli, kje jo dobiti. Prihod je bil malce težak, a odhod je bil še veliko veliko težji.

